

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3823/2563

พนักงานอัยการจังหวัดกบินทร์บุรีโจทก์ นาย จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาบันทึกข้อตกลงซื้อขายค่าเสียหายมี ส. และผู้เสียหายร่วมลงลายมือชื่อเพื่อใช้เป็นหลักฐาน ยืนยันว่า ผู้เสียหายยินยอมชำระเงินให้แก่ ส. ซึ่งเป็นตัวแทนหรือผู้รับมอบอำนาจช่วงของบริษัท ด. โดยเอกสารดังกล่าวมีหัวกระดาษและตราสัญลักษณ์ของบริษัท ด. ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า ทำให้บุคคลทั่วไปเห็นแล้วเชื่อว่าบริษัทดังกล่าวทำขึ้น แม้ความจริงบริษัท ดังกล่าวไม่ได้ทำบันทึกข้อตกลงนั้นกับผู้เสียหาย แต่การที่พวกของจำเลยซึ่งไม่ได้รับมอบอำนาจ จากเจ้าของลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงกลับทำสัญญากับผู้เสียหายเพื่อให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารสิทธิที่แท้จริงแล้วนำไปใช้อ้างต่อพันตำรวจตรี น. เพื่อแสดงให้เห็นว่าได้ยอมความโดยชอบ ทำให้คดีในส่วนอาญาระงับโดยประการที่น่าจะเกิด ความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน แม้จะมีใช้เอกสารที่แท้จริงของบริษัทดังกล่าวก็ตาม ก็เป็นการ ทำปลอมเอกสารสิทธิขึ้นทั้งฉบับและใช้เอกสารสิทธิปลอม การที่จำเลยกับพวกร่วมกันแจ้ง ข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการตรวจค้นผู้เสียหาย แล้ว นำสัญญากับข้อตกลงซื้อขายค่าเสียหายกลับมาลงบันทึกประจำวันโดยแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้ กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในบันทึกประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน อันเป็นเอกสารราชการเพื่อใช้เป็นหลักฐานว่า ส. พวกของจำเลยเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงและ ผู้เสียหายเป็นผู้ละเมิดสินค้าลิขสิทธิ์ แต่ตกลงค่าเสียหายได้โดยผู้เสียหายยินยอมชัดใช้เป็นเงิน และ ทุกฝ่ายจะไม่เอาความกันภายหลังทั้งทางแพ่งและทางอาญา แม้จะกระทำต่างเวลากันแต่เป็น การกระทำโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นพวกของจำเลยได้รับมอบอำนาจมาและ มีอำนาจกระทำการแทนเจ้าของลิขสิทธิ์เครื่องหมายการค้าในการเรียกเก็บเงินค่าเสียหายและตกลง ยอมความกับผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยกับพวกจึงเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 137, 264, 265, 267, 268, 309, 310, 337 ให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงิน 35,000 บาท แก่ผู้เสียหาย และนับโทษจำคุก จำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1091/2560 ของศาลชั้นต้น จำเลย ให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์เสร็จแล้ว จำเลยถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็น รับสารภาพในข้อหาพร้อมกันข่มขืนใจผู้อื่น ร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง และร่วมกันกรรโชกทรัพย์ ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับ โทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 (ที่ถูก (เดิม)), 267 (ที่ถูก (เดิม)), 309 วรรคสอง (ที่ถูก (เดิม)), 310 (ที่ถูก วรรคแรก (เดิม)), 337 (ที่ถูก

วรรคแรก (เดิม)) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ และความผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ความผิดฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง และฐานร่วมกันกรรโชกทรัพย์ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันกรรโชกทรัพย์ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพขอหาร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่น โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง และร่วมกันกรรโชกทรัพย์ ภายหลังสืบพยานโจทก์เสร็จแล้ว เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เป็นจำคุก 2 ปี รวม 2 กระทง คงจำคุก 3 ปี ให้จำเลยคืนหรือชดใช้เงินจำนวน 35,000 บาท แก่ผู้เสียหาย นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1091/2560 หมายเลขแดงที่ 1203/2561 ของศาลชั้นต้น ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์โดยอธิบดีอัยการสำนักงานคดีศาลสูงภาค 2 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมาย รับรองให้อุทธรณ์ในความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ และร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ และฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จ ตามฟ้องข้อ 1.1 และ 1.5 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท และจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265 (เดิม), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 (เดิม) จำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม จึงให้ลงโทษฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมกระทงเดียวตามมาตรา 268 วรรคสอง จำคุก 2 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุก 2 ปี ฐานกรรโชกทรัพย์ และโทษจำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 5 ปี นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาเฉพาะความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอมตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.5 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า บริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส์ ลิมิเต็ด เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าตราสโมสรฟุตบอลทีมลิเวอร์พูล ซึ่งนำมาใช้กับชุดกีฬา ในการดูแลป้องกันและปราบปรามการลอกเลียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวในประเทศไทย ขณะเกิดเหตุบริษัท เดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส์ ลิมิเต็ด มอบอำนาจให้บริษัทฮิลล์ ริสค์ คอนซัลติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด โดยนายมาร์ค นางสาวชิตชนก นางสาววิศรลยา เป็นผู้มอบอำนาจดำเนินการ ในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง พันตำรวจโทนคร เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรระบับ ร่วมกับพวกตั้งด่านตรวจบนถนนหมายเลข 359 บริเวณหมู่ที่ 7 ตำบลลาดตะเคียน อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ต่อมา มีนายสุชาติ กับพวกอีก 4 คน ได้แก่ จำเลย นายฉลองศักดิ์ จำสับเอกหรือนายคำนึงหรือกฤษณพล และนายอัสดง นำหนังสือมอบอำนาจพร้อมสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน ซึ่งนายสุชาติกับพวกดังกล่าวร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อ

พันตำรวจตรีนนทพล พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสระบุรีว่าเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงจาก นายอัสดงซึ่งรับมอบอำนาจต่อมาจากนายคริสโตเฟอร์ ผู้รับมอบอำนาจของบริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส ลิมิเต็ด เพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ละเมิดสิทธิใน เครื่องหมายการค้าสโมสรฟุตบอลทีมลิเวอร์พูลมาแสดงต่อพันตำรวจโทนคร เพื่อขอเข้าร่วมใน การตั้งด่านตรวจสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าดังกล่าว และตั้งจุดตรวจอยู่ห่างจากด่านของ เจ้าพนักงานตำรวจประมาณ 50 ถึง 60 เมตร ครั้นเวลา 16.30 นาฬิกา นายอุ้นเรือน ผู้เสียหาย กับนางโสภา ภริยา และนายกิตติศักดิ์ บุตรชาย ขับรถกระบะกลับจากซื้อสินค้าเบ็ดเตล็ด และ ชุดกีฬามีตราเลียนแบบเครื่องหมายการค้าสโมสรฟุตบอลทีมลิเวอร์พูลอันเป็นสินค้าละเมิดสิทธิใน เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของบริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส ลิมิเต็ด รวม 10 ชุด ที่ตลาดโรงเกลือ อำเภออรัญประเทศ มาถึงด่านตรวจที่เกิดเหตุ ได้ถูก เจ้าพนักงานตำรวจเรียกให้จอดรถ จำเลยกับพวกอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาตรวจดูที่กระบะท้ายรถ เห็น ชุดกีฬาดังกล่าวจึงเรียกให้ผู้เสียหายเลื่อนรถไปจอดที่จุดตรวจคันของจำเลยกับพวก นายสุชาติ แสดงเอกสารยืนยันว่าตนเองเป็นผู้รับมอบอำนาจของบริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส ลิมิเต็ด ช่มชู้ผู้เสียหายและนายกิตติศักดิ์ว่าหากไม่ยอมชำระเงิน 50,000 บาท จะดำเนินคดีในข้อหาละเมิดเครื่องหมายการค้าของบริษัทดังกล่าว นายกิตติศักดิ์ต่อรองลงเหลือ 35,000 บาท จากนั้นนายกิตติศักดิ์นั่งรถไปกับจำเลยเพื่อเบิกถอนเงินจากตู้ฝากถอนเงินอัตโนมัติ แล้วมอบให้จำเลยกับพวก จากนั้นจึงมีการทำสัญญาบันทึกข้อตกลงชดใช้ค่าเสียหาย แล้วนายสุ ชาติกับพวกร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อพันตำรวจตรีนนทพลเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐานถึง เรื่องที่นายสุชาติเป็นผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้เจรจาตกลงยอมรับ ค่าเสียหายจำนวน 35,000 บาท จากผู้เสียหายอันเป็นการยอมความกัน สำหรับความผิดฐาน ร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จและความผิดฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ จดข้อความอันเป็นเท็จ ตามฟ้องข้อ 1.1 และ 1.5 กับความผิดฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่น โดยร่วม กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง และฐานร่วมกันกรรโชก ทรัพย์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา คดีจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 คดีมีปัญหาต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิและใช้ เอกสารสิทธิปลอมหรือไม่ เห็นว่า สัญญาบันทึกข้อตกลงชดใช้ค่าเสียหาย มีนายสุชาติและ ผู้เสียหายร่วมลงลายมือชื่อของตนเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่า ผู้เสียหายยินยอมชำระเงินให้แก่ นายสุชาติซึ่งเป็นตัวแทนหรือผู้รับมอบอำนาจช่วงของบริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส ลิมิเต็ด จำนวน 35,000 บาท เนื่องจากละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าตรา สโมสรฟุตบอลทีมลิเวอร์พูลด้วยการมีชุดกีฬาที่เลียนแบบเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยเอกสารดังกล่าวมีหัวกระดาษและตราสัญลักษณ์ของบริษัทเดอะ ลิเวอร์พูล ฟุตบอล คลับ แอนด์ แอธเลติกกราวด์ส ลิมิเต็ด เจ้าของลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า ทำให้บุคคลทั่วไปเห็นแล้วเชื่อว่าบริษัทดังกล่าวทำขึ้น แม้ความจริงบริษัทดังกล่าวไม่ได้ทำบันทึก ข้อตกลงนั้นกับผู้เสียหาย แต่การที่พวกของจำเลยซึ่งไม่ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์และ เครื่องหมายการค้าที่แท้จริง กลับทำสัญญาบันทึกข้อตกลงชดใช้ค่าเสียหายกับผู้เสียหาย เพื่อให้ ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารสิทธิที่แท้จริงแล้วนำไปใช้อ้างต่อพันตำรวจตรีนนทพล เพื่อ แสดงให้เห็นว่าได้ยอมความโดยชอบ ทำให้คดีในส่วนอาญาระงับโดยประการที่น่าจะเกิด ความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน แม้จะมีใช้เอกสารที่แท้จริงของบริษัทดังกล่าวก็ตาม ก็เป็นการ

ทำปลอมเอกสารสิทธิขึ้นทั้งฉบับและใช้เอกสารสิทธิปลอม อันเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 มาตรา 265 และมาตรา 268 ถึงแม้จะไม่ได้ความว่าจำเลยเป็นผู้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จลงในรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน และทำสัญญาบันทึกข้อตกลงชดใช้ค่าเสียหายแล้วนำไปแจ้งให้เจ้าพนักงานลงบันทึกในรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงจากทางนำสืบของโจทก์ได้ความว่า จำเลยกับพวกร่วมกันตรวจค้นสินค้าละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า เมื่อพบว่าผู้เสียหายมีสินค้าละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า จำเลยกับพวกร่วมกันเรียกเงิน 50,000 บาท จากผู้เสียหาย เมื่อนายกิตติศักดิ์ บุตรผู้เสียหายต่อรองกับจำเลยเพื่อขอลดจำนวนเงินค่าเสียหาย จำเลยยอมลดเงินเหลือ 35,000 บาท จากนั้นจำเลยกับพวกขับรถพานายกิตติศักดิ์ไปถอนเงินจากตู้ฝากถอนเงินอัตโนมัติ แล้วพานายกิตติศักดิ์ไปที่สถานีตำรวจ และจำเลยเป็นผู้ขอเงิน 35,000 บาท จากนายกิตติศักดิ์ก่อนลงจากรถ แล้วพานายกิตติศักดิ์ไปพบผู้เสียหายที่ร้านค้าข้างสถานีตำรวจ จากนั้นกลุ่มของจำเลยจึงนำเอกสาร มาให้ผู้เสียหายลงลายมือชื่อ พฤติการณ์ของจำเลยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าร่วมรู้เห็นเป็นใจกับพวกของจำเลยกระทำความผิดมาตั้งแต่แรก ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.4 การที่จำเลยกับพวกร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานในการตรวจค้นผู้เสียหาย แล้วนำสัญญาบันทึกข้อตกลงชดใช้ค่าเสียหายกลับมาลงบันทึกประจำวัน โดยแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในบันทึกประจำวันประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานอันเป็นเอกสารราชการเพื่อใช้เป็นหลักฐานว่า นายสุชาติ พวกของจำเลยเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงมาเป็นผู้เสียหายและนายอุ่นเรือนเป็นผู้ละเมิดสินค้าลิขสิทธิ์ โดยผู้รับมอบอำนาจช่วงตรวจพบสินค้าละเมิดสิทธิอยู่ในความครอบครองของนายอุ่นเรือน แต่ตกลงค่าเสียหายกันเองโดยผู้ละเมิดยินยอมชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 35,000 บาท และทุกฝ่ายจะไม่เอาความกันภายหลังทั้งทางแพ่งและทางอาญา แม้จะกระทำต่างเวลากันแต่เป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าพวกของจำเลยได้รับมอบอำนาจมาและมีอำนาจกระทำการแทนเจ้าของลิขสิทธิ์เครื่องหมายการค้าในการเรียกรับเงินค่าเสียหายและตกลงยอมความกับผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยกับพวกจึงเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกาลลงโทษนั้น เห็นว่า ความผิดที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลย ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และโทษจำคุกที่ลงแก่จำเลยในแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกาลลงโทษ เป็นการโต้แย้งดุลพินิจการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 2 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามฟ้องข้อ 1.3 และ 1.4 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265 (เดิม), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 (เดิม) จำเลยเป็นผู้ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม จึงให้ลงโทษฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมเพียงกระทงเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง ความผิดดังกล่าวกับความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ และฐานร่วมกันแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จตามฟ้องข้อ 1.1 และ 1.5 เป็น

การกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานใช้เอกสารสิทธิปลอม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุก 2 ปี ฐานกรรโชกทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 4 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

ชนากานต์ อีรเวชพลกุล · นิติ เอื้อจริยพันธุ์ · สมชัย ธีฆาอุตมากร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3823/2563>